

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/69/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201583
Dátum vydania rozhodnutia: 22.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014201583.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobkyne: Ing. O. M., bytom K. XXX/XX, XXX XX M., právne zastúpenej: JUDr. Eva Klemová, advokátka so sídlom M. R. Štefánika 1, 902 01 Pezinok, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Slobody 6, 810 05 Bratislava, za účasti: 1./ JUDr. W. Z., bytom Y. XX, XXX XX Z., 2./ L. K., bytom Y. XX, XXX XX M., právne zastúpený: Advokátska kancelária LEGAL ADVISORY GROUP, s.r.o., so sídlom Lužná 1, 851 04 Bratislava, 3./ PaedDr. W. M., bytom K. XXX/XX, XXX XX M., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 18948/2014/B621-SV/47591/Tu zo dňa 04.08.2014, o odvolaní žalobkyne a účastníka konania v 3./ rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/205/2014-96 zo dňa 09.02.2016, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/205/2014-96 zo dňa 9. februára 2016 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom č.k. 5S/205/2014-96 zo dňa 09.02.2016, podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 18948/2014/B621-SV/47591/Tu zo dňa 04.08.2014 vo veci rozhodnutia o umiestnení stavby „Majer Kolhuf - adaptácia“ na pozemku parc. č. 1638 a 1639 v kat. úz. M. a vrátenia vecí žalovanému na ďalšie konanie. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi a pribratým účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd skonštatoval, že žalobkyňa dňa 01.02.2012 splnomocnila JUDr. W. Z. a L. K. na zastupovanie na účely stavebného povolenia, stavby a komunikácie

s úradmi ohľadom stavby: Majer Kolhuf, Stupava na parc. č. 1638 a 1639 a zároveň súhlasila so stavbou podľa stavebnej dokumentácie a Zmluvy o spolupráci zo dňa 11.11.2011. Zmluva o spolupráci zo dňa 11.11.2011 a splnomocnenie zo dňa 01.02.2012 boli podpísané žalobkyňou pred podaním návrhu na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby. Taktiež je zo znenia uvedených dôkazov zrejmé, že vôľou žalobkyne je byť stavebníkom uvedenej stavby.

Krajský súd skonštatoval, že žalobkyňa a PaedDr. W. M. udelili všeobecné plnomocnenstvo pre správne konanie so stavebným úradom pre ostatných dvoch stavebníkov. V zmysle doslovného znenia § 16 a § 17 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „správny poriadok“) účastník správneho konania môže mať v tej istej veci iba jedného zástupcu, a to aj vtedy, ak má viacerých zástupcov, pretože v opačnom prípade by mohlo dôjsť k rozporom v procesných úkonoch vykonaných za účastníka konania (Hutta, V. - Nikodým, D.: Nová úprava správneho konania, Bratislava, Obzor 1970). Podľa názoru krajského súdu stavebný úrad postupoval v zmysle správneho poriadku, keď konal iba z L. K. a tomu doručoval všetky písomnosti týkajúce sa stavby „Majer Kolhuf, Stupava“, pretože nekopíruje podmienky podľa § 31 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

Taktiež bolo v súlade so zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“), keď ako navrhovateľka v rozhodnutí o umiestnení stavby bola uvedená žalobkyňa, pretože z listu vlastníctva č. XXX, v čase správneho konania, bola žalobkyňa bezpodielovým spoluvlastníkom uvedených nehnuteľností. Konanie o umiestnení stavby predchádzalo konaniu na vydanie stavebného povolenia. Žalobkyňa neuplatnila námietky ani pripomienky k začatiu územného konania a ani nepodala odvolanie proti rozhodnutiu stavebného úradu zo dňa 30.04.2012.

Podľa prvostupňového súdu je potrebné zdôrazniť, že v mimo odvolacom konaní vedenom Okresným úradom Bratislava neboli skúmané dobromyseľne nadobudnuté práva JUDr. W. Z. a L. K.. Krajský súd sa plne stotožnil s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa uplatnenia inštitútu mimo odvolacieho konania podľa § 65 správneho poriadku.

Vzhľadom na uvedené krajský súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie účastník v 3./ rade, v ktorom žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. V odôvodnení odvolania namietal postup krajského súdu, keď zmenu obsadenia senátu neohlásil ani v predvolaní na pojednávanie zo dňa 11.01.2016. Podľa jeho názoru bolo týmto účastníkom konania pravdepodobne odňaté právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 O.s.p. uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Pôvodné obsadenie senátu bolo JUDr. Viera Šebestová, JUDr. Dáša Filová, JUDr. Anna Peťovská, ale v zápisnici z pojednávania a v napadnutom rozsudku už je uvedená namiesto JUDr. Anny Peťovskej ako členka senátu JUDr. Soňa Langová.

Ďalšou námietkou bolo, že sa krajský súd nezaoberal platnosťou udeleného plnomocnenstva, ako aj okolnosťou, či účinky tohto dvojstranného právneho úkonu nastali, nakoľko vôľa splnomocnených účastníka v 1./ rade a v 2./ rade zo splnomocnenia nevyplýva a chýba prehlásenie splnomocnených, že splnomocnenie prijímajú. Krajský súd neskúmal ani vôľu, správanie a konanie splnomocnených vo vzťahu k žalobkyňi, ktorí pre žalobkyňu nikdy nekonali, nikdy jej nič nedoručili a ani neoznámili. Nepodali za žalobkyňu ani návrh na začatie územného konania a ani pri ohlásení stavby dňa 22.04.2013 ju neuviedli ako stavebníčku. Krajský súd pochybil, lebo nepreskúmal rozsah splnomocnenia, ktoré nebolo na zastupovanie na účely územného konania, ale len stavebného konania.

Krajský súd pochybil, keď nepreskúmal doručovanie najmä rozhodnutí do vlastných rúk v zmysle § 24 ods. 1 správneho poriadku.

Ďalšou námietkou účastníka v 3./ rade bolo, že žalobkyňa Zmluvu o spolupráci zo dňa 11.11.2011 nepodpísala, teda tvrdenie krajského súdu v napadnutom rozsudku na str. 10 je nepravdivé.

Účastník v 3./ rade sa odvolal aj voči tvrdeniu krajského súdu v napadnutom rozsudku, že vôľou žalobkyne bolo stať sa stavebníkom uvedenej stavby.

K dobromyseľnosti nadobudnutých práv účastník v 3./ rade oznámil, že účastník v 2./ rade predložil dňa 25.02.2013 bez vedomia žalobkyne a účastníka v 3./ rade žiadosť o dotáciu na obnovu studne aj s ich sfaľovaným podpisom.

V zákonom stanovenej lehote podala odvolanie aj žalobkyňa s poukazom na písomné podanie zo dňa

09.02.2016, na ktorého obsahu zotrvala v celom rozsahu.

Žalobkyňa namietala, že dňa 21.03.2012 bolo vydané rozhodnutie Mesta Stupava č. SÚ 258/2012/Šm o prerušení stavebného konania až do predloženia kópie právoplatného územného rozhodnutia na uvedenú stavbu. Toto rozhodnutie bolo doručované iba účastníkovi v 2./ rade a z jeho záhlavia a odôvodnenia vyplýva, že žalobkyňu za navrhovateľku konania o vydanie stavebného povolenia a za stavebníka správny orgán nepovažoval.

V územnom konaní nebolo nikdy predložené žiadne splnomocnenie, na základe ktorého by bol účastník v 2./ rade oprávnený zastupovať účastníka v 1./ rade v územnom konaní, ale iba splnomocnenie, na základe ktorého mali účastník v 1./ rade a účastník v 2./ rade zastupovať žalobkyňu a účastníka v 3./ rade „na účely stavebného povolenia, stavby a komunikácie s úradmi ohľadom stavby“.

Podľa žalobkyne prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. a súčasne, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p..

Žalobkyňa uviedla, že jej súhlas so stavbou podľa stavebnej dokumentácie a Zmluvy o spolupráci zo dňa 11.11.2011 bol iba súhlasom v zmysle § 38 stavebného zákona. Splnomocnenie zo dňa 01.02.2012 tak žalovaný, ako aj prvostupňový súd považovali za listinu preukazujúcu existenciu dohody o plnomocenstve medzi žalobkyňou a účastníkom v 3./ rade (ako splnomocniteľmi na jednej strane) a účastníkom v 1./ rade a účastníkom v 2./ rade (ako splnomocnencami na strane druhej). Z vykonaného dokazovania však nevyplývalo a nebolo ani zistené, že medzi nimi došlo k vzniku právneho vzťahu zmluvného zastúpenia, nakoľko zo žiadneho z predložených dôkazov nevyplýva, že účastník v 1./ rade a účastník v 2./ rade toto plnomocenstvo prijali. Vzhľadom na vyššie uvedené účinky právneho vzťahu zmluvného zastúpenia nenastali. Navyše splnomocnenie na účely stavebného povolenia nebolo účinné pre účely rozhodnutia o umiestnení stavby, nakoľko konanie o umiestnení stavby nebolo spojené so stavebným konaním (§ 39a ods. 4 stavebného zákona).

Žalobkyňa namietala, že Zmluvu o spolupráci zo dňa 11.11.2011 nikdy nepodpísala.

Taktiež žalobkyňa namietala, že zo žiadneho úkonu stavebného úradu nevyplýva, že by tento bol svojím rozhodnutím podľa § 17 ods. 4 niektorú z uvedených osôb (účastník v 1./ rade alebo účastník v 2./ rade) určil na doručovanie. Preto stavebný úrad nemal žiadne zákonné oprávnenie doručovať rozhodnutia v územnom konaní iba účastníkovi v 2./ rade.

Ďalej bola žalobkyňa toho názoru, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil, že postavenie navrhovateľky v územnom konaní jej vzniklo z dôvodu jej bezpodielového spoluvlastníctva nehnuteľností na LV č. XXX v čase správneho konania.

Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že tvrdenie účastníkov v 1./ a 2./ rade zo dňa 03.07.2015, že sa aj s manželom po začatí realizácie stavby chodili pozerat' na stavbu a sledovali jej progres je lož. Podľa žalobkyne o ničom nevedeli, nakoľko ich od r. 2012 prednostne zaujíma iba zlý zdravotný stav jej manžela.

K námietke prvostupňového súdu, že v mimo odvolacom konaní neboli skúmané dobromyseľne nadobudnuté práva účastníka v 2./ rade a účastníka v 3./ rade žalobkyňa uviedla, že nemohli v žiadnom prípade nadobudnúť v územnom konaní dobromyseľne akékoľvek práva. Poukázala na falšovanie podpisov a na skutočnosť, že ten kto chce nadobudnúť dobromyseľne akékoľvek práva, nemá problém komunikovať s osobou, ktorá ho na nejaké úkony splnomocnila, pretože považuje za čestné a morálne o svojich krokoch splnomocniteľa informovať.

Vzhľadom na uvedené navrhla žalobkyňa odvolaciemu súdu, aby zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konania.

Podaním doručeným krajskému súdu dňa 31.05.2016 sa žalovaný vyjadril k odvolaniu žalobkyne.

Žalovaný k postupu stavebného úradu uviedol, že dňa 11.01.2012 bola podaná žiadosť o vydanie stavebného povolenia pre stavebníkov JUDr. W. Z., L. K., PaedDr. W. M. v zastúpení L. K.. Súčasťou spisového materiálu je aj splnomocnenie zo dňa 01.02.2012, ktorým splnomocnitelia PaedDr. W. M., PhD. a Ing. O. M. splnomocňujú ostatných dvoch stavebníkov JUDr. W. Z. a L. K., ako je priamo uvedené v splnomocnení na ich zastupovanie na účely stavebného povolenia, stavby a komunikácie s úradmi ohľadom predmetnej stavby a zároveň súhlasia so stavbou „Majer Kolhuf, Stupava“ podľa stavebnej dokumentácie a Zmluvy o spolupráci zo dňa 11.11.2011. Uvedené splnomocnenie je opatrené

odtlačkom úradnej pečiatky matriky mesta Stupava, ktorým osvedčila pravosť podpisov splnomocniteľov PaedDr. W. M. PhD. a Ing. O. M.. Následne stavebný úrad po posúdení žiadosti o stavebné povolenie prerušil a žiadal právoplatné územné rozhodnutie, ktoré doručil L. K. ako splnomocnenému zástupcovi ostatných stavebníkov. Návrh na vydanie územného rozhodnutia podal L. K. v zastúpení JUDr. W. Z., L. K., PaedDr. W. M. PhD. a Ing. O. M. na základe splnomocnenia. Stavebný úrad na základe splnomocnenia a cieľa Zmluvy o spolupráci vydal územné rozhodnutie č. SU-2980/2012/Sm zo dňa 30.04.2012 (právoplatné 29.05.2012), ktorým umiestnil stavbu „Majer Kolhuf - adaptácia“ na pozemkoch parc. č. 1938 a 1639 v kat. úz. M. pre navrhovateľov JUDr. W. Z., L. K., PaedDr. W. M., PhD. a manželku Ing. O. M., zastúpených L. K.. Predmetné územné rozhodnutie stavebný úrad za ostatných navrhovateľov doručil splnomocnenému zástupcovi L. K.

Žalovaný k námietkam žalobkyne uviedol, že podpísaním splnomocnenia overeného matrikou bol oboznámený so zámerom uskutočniť stavbu a zároveň bol oboznámený aj s obsahom Zmluvy o spolupráci zo dňa 11.11.2011, ktorú uzatvoril iba jej manžel PaedDr. W. M., PhD., a ktorá by bez právoplatného územného rozhodnutia nemohla byť naplnená vôbec. Ako vyplýva z obsahu splnomocnenia a Zmluvy o spolupráci, Ing. O. M. ako bezpodielová spoluvlastníčka pozemkov, vyjadrila svoju vôľu podpísaním splnomocnenia pre ostatných dvoch stavebníkov, že so stavbou súhlasí. Podľa názoru žalovaného stavebný úrad správne posúdil okruh navrhovateľov územného konania, keď vychádzal z obsahu Zmluvy o spolupráci a splnomocnenia na zastupovanie a medzi navrhovateľov zahrnul aj žalobkyňu.

Žalovaný poukázal na úpravu práv a povinností zmluvných strán Zmluvou o spolupráci, v čl. II je aj záväzok PaedDr. W. M., PhD. do konca trvania zmluvy dať písomný súhlas na užívanie pozemku spoločne s písomným súhlasom Ing. O. M., rod. W., a to za účelom výstavby a obnovy Majera Kolhuf a následne trvalého umiestnenia vybudovaného komplexu budov a ich využívanie na vopred určený účel. V územnom konaní je ochrana vlastníckeho práva k pozemkom docieľená súhlasom vlastníka pozemku. Stavebný úrad nie je oprávnený požadovať zmeny a spochybňovať obsah predloženého splnomocnenia v nadväznosti na články Zmluvy o spolupráci, ktorú sa jej účastníci dobrovoľne zaviazali plniť.

K zastupovaniu žalobcu je podľa žalovaného potrebné uviesť, že žalobca sa dal zastupovať JUDr. W. Z. a L. K.. Správny poriadok nevyklučuje zastupovanie viacerými osobami, ak je to dohodnuté. Tvrdenie žalobkyne, že o stavbe a jej postavení v procese územného konania a rozhodovania nemala vedomosť sa vylučujú jej podpisom splnomocnenia. Účastníci konania - stavebníci nerozhodujú, či sa stavba má povoliť v stavebnom konaní alebo je potrebné aj územné konanie.

V súčasnosti prebieha na stavebnom úrade konanie o dodatočnom povolení zmeny stavby pred dokončením. V uvedenej súvislosti stavebný úrad vyzval všetkých štyroch stavebníkov na predloženie dokladov k dodatočnému povoleniu. PaedDr. W. M. PhD. a Ing. O. M. sa vyjadrili, že nesúhlasia s dodatočným povolením a stavať nechcú.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody žalovaný žiada, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu.

Účastník v 2./ rade podaním doručeným krajskému súdu dňa 07.10.2016 navrhol rozhodnutie krajského súdu ako správne a zákonné potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, postupom podľa ust. § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne a účastníka v 3./ rade nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo - na základe včas podaného odvolania žalobkyne a účastníka v 3./ rade - preskúmať, či prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď žalobu zamietol.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu o preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 18948/2014/B621-SV/47591/Tu zo dňa 04.08.2014 zrušil prvostupňové rozhodnutie Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-BA-OVBP2-2014/22189/A/KAZ zo dňa 19.05.2014, ktorým tento zrušil v mimo odvolacom konaní na základe podnetu právoplatné rozhodnutie stavebného úradu zo dňa 30.04.2012 o umiestnení stavby č.j.: SÚ-2980/2012/Šm zo dňa 30.04.2012 „Majer Kolhuf - adaptácia“ na pozemku parc. č. 1638 a 1639 v kat. úz. M., navrhovateľom JUDr. W. Z., L. K., PaedDr. W. M., PhD. a manž. O. M. (rod. W.), zastúpeným L. K..

Podľa § 17 ods. 1 správneho poriadku účastníci konania, ich zákonní zástupcovia a opatrovníci sa môžu dať zastupovať advokátom alebo iným zástupcom, ktorého si zvolia.

Podľa § 17 ods. 3 správneho poriadku splnomocnenie na zastupovanie treba preukázať písomným plnomocenstvom alebo plnomocenstvom vyhláseným do zápisnice. Správny orgán môže v nepochybných prípadoch od preukazu plnomocenstvom upustiť.

Podľa § 17 ods. 4 správneho poriadku, ak niekoľko účastníkov konania urobilo spoločné podanie, zvolia si spoločného splnomocnenca pre doručovanie; inak ho určí správny orgán. Proti rozhodnutiu o určení spoločného splnomocnenca na doručovanie sa nemožno odvolať.

Podľa § 24 ods. 1 správneho poriadku dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, výzvy a predvolania, sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok.

Podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona účastníkom územného konania je navrhovateľ, obec, ak nie je stavebným úradom príslušným na územné konanie a ten, komu toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov.

Podľa § 35 ods. 1 stavebného zákona, územné konanie sa začína na písomný návrh účastníka, z podnetu stavebného úradu alebo iného orgánu štátnej správy. Návrh sa doloží dokumentáciou ustanovenou vykonávacími predpismi k tomuto zákonu spracovanou oprávnenou osobou (§ 45 ods. 4) a dokladmi ustanovenými osobitnými predpismi. V návrhu sa uvedie zoznam právnických osôb a fyzických osôb, ktoré prichádzajú do úvahy ako účastníci konania a sú navrhovateľovi známi.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Z podkladov spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že dňa 11.11.2011 uzavreli účastníci v 3./ rade - PaedDr. W. M., účastník v 2./ rade - L. K. a účastník v 1./ rade - JUDr. W. Z. v zmysle ust. § 262 ods. 1 a § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka Zmluvu o spolupráci, v ktorej sa dohodli na vzájomnej úprave práv a povinností pri spolupráci na výstavbe a obnove historického majera „Majer Kolhuf“, ktorý je zapísaný na parc. č. 1638 o výmere 3010 m2 vedený na LV č. XXX, kat. úz. M., Správa katastra Malacky, obec Stupava, okres Malacky a č. 1639 o výmere 76m2 vedený na LV č. XXX kat. úz. M., Správa katastra Malacky, obec Stupava, okres Malacky za podmienok a spôsobom upraveným v tejto zmluve a zaviazali sa plniť povinnosti stanovené touto zmluvou. Podľa Čl. II - Práva a povinnosti zmluvných strán, bod 5. sa PaedDr. W. M. zaviazal dať do konca trvania tejto zmluvy vopred písomný súhlas na užívanie pozemku spoločne s písomným súhlasom pani Ing. O. M., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/XX, XXX XX M., a to za účelom výstavby a obnovy Majera Kolhuf a následného umiestnenia vybudovaného komplexu budov Majera Kolhuf a ich využívania na vopred určený účel. Podľa č. IV - Trvanie a zánik zmluvy predmetnej zmluvy je v odseku 1 uvedené, že táto zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpisu oboma zmluvnými stranami. Táto zmluva sa uzatvára na dobu 50 rokov.

Dňa 01.02.2012 bolo podpísané Splnomocnenie v znení: „Ja PaedDr. W. M. (nar. XX.XX.XXXX), bytom K. XXX/XX, M. a Ja Ing. O. M. r. W. (nar. XX.XX.XXXX), bytom K. XXX/XX, M. splnomocňujeme ostatných dvoch stavebníkov JUDr. W. Z. (nar. XX.XX.XXXX) bytom Y. XX, Z. a L. K. (nar. XX.XX.XXXX) bytom O. X, Z. na naše zastupovanie na účely stavebného povolenia, stavby a komunikácie s úradmi ohľadom stavby: Majer Kolhuf, Stupava (kraj Bratislavský, Okres Malacky, Obec kat. územie M.) na parcelách: 1638, a 1639. Zároveň súhlasíme so stavbou podľa stavebnej dokumentácie a Zmluvy o spolupráci zo dňa 11.11.2011. Táto plná moc je na dobu neurčitú.“ Uvedené splnomocnenie je opatrené odtláčkom úradnej pečiatky matriky mesta Stupava, ktorým osvedčila pravosť podpisov splnomocniteľov PaedDr. W. M. PhD. a Ing. O. M..

Z výpisu z Listu vlastníctva č. XXX vyplýva, že vlastníckmi uvedenej nehnuteľnosti sú PaedDr. W. M. a Ing. O. M., rod. W. - spoluvlastnícky podiel 1/1.

Dňa 20.03.2012 podali navrhovatelia JUDr. W. Z., L. K. a PaedDr. W. M., zastúpení L. K. návrh na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby Majer Kolhuf, Stupava - adaptácia.

Listom zo dňa 23.03.2012 č.j.: SÚ-2980/2012/Šm oznámil stavebný úrad začatie územného konania na stavbu „MAJER KOLHUF - adaptácia“, ktorá sa bude realizovať na pozemku parc. č. 1638 a 1639 kat. úz. M.. Účastníci konania boli upozornení, že v zmysle § 36 stavebného zákona na námietky a pripomienky, ktoré nebudú v určenom termíne 7 pracovných dní odo dňa doručenia tohto oznámenia uplatnené sa nebude prihliadať a zároveň v zmysle § 42 stavebného zákona, že v odvolacom konaní sa neprihliada na námietky a pripomienky, ktoré neboli uplatnené v prvostupňovom konaní v určenej lehote,

ktoré uplatnené byť mohli. Oznámenie bolo doručované 4 x L. K. za ostatných navrhovateľov. Dňa 30.04.2012 stavebný úrad vydal rozhodnutie o umiestnení stavby č.j.: SÚ-2980/2012/Šm zo dňa 30.04.2012 „Majer Kolhuf - adaptácia“ na pozemku parc. č. 1638 a 1639 v kat. úz. M., navrhovateľom JUDr. W. Z., L. K., PaedDr. W. M., PhD. a manž. O. M. (rod. W.), zastúpeným L. K., ktoré bolo doručované 4 x L. K.. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.05.2012. Listom zo dňa 17.04.2014 Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, oddelenie štátnej stavebnej správy oznámilo účastníkom začatie konania o preskúmaní územného rozhodnutia Mesta Stupava č. SÚ-2980/2012/Šm zo dňa 30.04.2012 v konaní mimo odvolacieho konania na základe podnetu Ing. B. Y. zo dňa 03.03.2014. Dňa 19.05.2014 vydal Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutie č. OU-BA-OVBP2-2014/22189/A/KAZ, ktorým zrušil v mimo odvolacom konaní na základe podnetu právoplatné rozhodnutie stavebného úradu zo dňa 30.04.2012. Dôvodom zrušenia rozhodnutia o umiestnení stavby bola skutočnosť, že žalobkyňa - Ing. O. M. neprejavila vôľu stať sa stavebníčkou uvedenej stavby, resp. navrhovateľkou na vydanie územného rozhodnutia. Proti tomuto rozhodnutiu dňa 11.06.2014 podal JUDr. W. Z. odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 18948/2014/B621-SV/47591/Tu zo dňa 04.08.2014 tak, že zrušil rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-BA-OVBP2-2014/22189/A/KAZ zo dňa 19.05.2014 s poukazom na opomenutie povinnosti správneho orgánu dbať pri zrušení právoplatného rozhodnutia v rámci mimo odvolacieho konania na to, aby práva добромyselне nadobudnuté boli čo najmenej dotknuté.

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím námietkam dodáva:

V odôvodnení odvolania namieta účastník v 3./ rade postup krajského súdu, keď zmenu obsadenia senátu neohlásil ani v predvolaní na pojednávanie zo dňa 11.01.2016. Podľa jeho názoru bolo týmto účastníkom konania pravdepodobne odňaté právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 O.s.p. uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. K uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že v zmysle § 15a ods. 2 O.s.p. účastník môže uplatniť námietku zaujatosti podľa odseku 1 najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Predmetný rozsudok krajského súdu bol účastníkovi v 3./ rade doručený dňa 07.04.2016. Najneskôr v podanom odvolaní mohol účastník v 3./ rade využiť svoje procesné právo a uplatniť námietku zaujatosti. Doposiaľ však účastník v 3./ rade nevzniesol odôvodnenú námietku zaujatosti v zmysle § 15a ods. 3 O.s.p.. V odôvodnení odvolania len všeobecne tvrdí, že účastníkom bolo pravdepodobne odňaté právo podať námietku zaujatosti, čo je podľa odvolacieho súdu iba účelové tvrdenie účastníka v 3./ rade.

Navyše odvolací súd poznamenáva, že senát 5S v zložení JUDr. Viera Šebestová, JUDr. Dáša Filová, JUDr. Anna Peťovská bol podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave účinného od 01.02.2016 (teda aj ku dňu vyhlásenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/205/2014-96 zo dňa 09.02.2016) zastupovaný senátom 6S v zložení JUDr. Soňa Langová, JUDr. Marián Degma a JUDr. Andrea Krišková.

Ďalšou námietkou bolo, že sa krajský súd nezaoberal platnosťou udeleného plnomocenstva, ako aj okolnosťou, či účinky tohto dvojstranného právneho úkonu nastali, nakoľko vôľa splnomocnených účastníka v 1./ rade a účastníka v 2./ rade zo splnomocnenia nevyplýva a chýba prehlásenie splnomocnencov, že splnomocnenie prijímajú. Krajský súd pochybil, lebo nepreskúmal rozsah splnomocnenia, ktoré nebolo na zastupovanie na účely územného konania, ale len stavebného konania. K uvedenej námietke treba uviesť, že v zmysle správneho poriadku účastníci konania sa môžu dať zastupovať advokátom alebo iným zástupcom, ktorého si zvolia, ktorým bol v danom prípade jednoznačne účastník v 1./ a 2./ rade. Splnomocnenie na zastupovanie treba preukázať písomným plnomocenstvom, čo sa aj v danom prípade stalo. Z uvedeného splnomocnenia je nepochybné, kto a komu ho udelil, čoho konkrétne sa týkalo a za akým účelom bolo udelené. Žalobkyňa spolu s manželom

- účastníkom v 3./ rade jednoznačne dňa 01.02.2012 splnomocnila účastníkov v 1./ a v 2./ rade na ich zastupovanie v konaní pred správny orgánom za účelom realizácie stavby v zmysle Zmluvy o spolupráci zo dňa 11.11.2011. Žalobkyňa mala vedomosť o tom, že na predmetných pozemkoch sa má umiestniť a následne realizovať predmetná stavba „Majer Kolhuf - adaptácia“ a tiež, že uvedené podlieha osobitným podaniam podľa stavebného zákona, čo je potvrdené udeleným splnomocnením. Uvedenou všeobecnou plnou mocou účastníci konania sledovali spoločný cieľ, ktorým bola realizácia predmetnej stavby „Majer Kolhuf - adaptácia“. Splnomocnenie bolo udelené podľa § 17 správneho poriadku, ktorý podmienky podľa § 31 ods. 3 Občianskeho zákonníka nekopíruje. Správny poriadok naopak vyžaduje, aby sa v prípade zastupovania účastníkov správneho konania konalo prostredníctvom jedného z nich, a to buď zvoleného účastníkmi alebo určeného správny orgánom. Tento uvedený zákonný postup aplikoval stavebný úrad aj pri doručovaní písomnosti účastníkom územného konania do vlastných rúk. Stavebný úrad konal s L. K. ako s takýmto zástupcom, pričom toto konanie nebolo v priebehu územného konania, ani stavebného konania spochybnené žiadnym z účastníkov konania, teda ani žalobkyňou.

Podľa účastníka v 3./ rade krajský súd pochybil, keď nepreskúmal doručovanie najmä rozhodnutí do vlastných rúk v zmysle § 24 ods. 1 správneho poriadku. Ďalej žalobkyňa namietala, že správny orgán jej žiadne výzvy ani rozhodnutia nedoručoval, doručoval ich osobe, ktorá na to nemala oprávnenie. K uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že podľa § 24 ods. 1 správneho poriadku dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, výzvy a predvolania, sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok. V predmetnom prípade doručovanie písomností zo strany správneho orgánu prebiehalo v súlade s týmto zákonným ustanovením. Udelenou plnou mocou žalobkyňa a účastník v 3./ rade splnomocnili účastníka v 1./ a 2./ rade vyslovene aj na komunikáciu s úradmi ohľadom stavby, t.z. že celá komunikácia vrátane písomnej komunikácie s úradmi, teda aj na doručovanie písomností správny orgánom sa realizovali prostredníctvom splnomocneného zástupcu.

Ďalšou námietkou účastníka v 3./ rade bolo, že žalobkyňa Zmluvu o spolupráci zo dňa 11.11.2011 nepodpísala, teda tvrdenie krajského súdu v napadnutom rozsudku na str. 10 je nepravdivé. S uvedeným tvrdením odvolací súd súhlasí, nakoľko Zmluva o spolupráci nebola žalobkyňou podpísaná a odvolací súd nemal preukázané, že by dodatok č. 2 k Zmluve o spolupráci žalobkyňa nakoniec podpísala. Uvedené však v konečnom dôsledku nemalo vplyv na platne udelenú plnú moc a zastupovanie v administratívnom konaní.

Účastník v 3./ rade sa odvolal aj voči tvrdeniu krajského súdu v napadnutom rozsudku, že vôľou žalobkyne bolo stať sa stavebníkom uvedenej stavby. Podľa názoru odvolacieho súdu takáto vôľa jednoznačne vyplýva z udeleného splnomocnenia v spojení so Zmluvou o spolupráci. Podpísaním splnomocnenia overeného matrikou bola oboznámená so zámerom uskutočniť stavbu a zároveň bola oboznámená aj s obsahom Zmluvy o spolupráci zo dňa 11.11.2011, ktorú uzatvoril iba jej manžel PaedDr. W. M., PhD., a ktorá by bez právoplatného územného rozhodnutia nemohla byť vôbec naplnená. Ako vyplýva z obsahu splnomocnenia a Zmluvy o spolupráci žalobkyňa ako bezpodielová spoluvlastníčka pozemkov vyjadrila svoju vôľu, že so stavbou súhlasí, podpísaním splnomocnenia pre účastníkov v 1./ a 2./ rade.

Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že tvrdenie účastníkov v 1./ a 2./ rade zo dňa 03.07.2015, že sa aj s manželom po začatí realizácie stavby chodili pozeráť na stavbu a sledovali jej progres je lož. Podľa žalobkyne o ničom nevedeli, nakoľko ich od r. 2012 prednostne zaujíma iba zlý zdravotný stav jej manžela. V súvislosti s touto námietkou dáva odvolací súd do pozornosti zásadu platnú už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelým“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým). To znamená, že práva patria tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas, s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. strácať. To platí obdobne aj o inštitúte splnomocnenia. Žalobkyňa spolu s manželom - účastníkom v 3./ rade jednoznačne dňa 01.02.2012 splnomocnila účastníkov v 1./ a v 2./ rade na ich

zastupovanie v konaní pred správnym orgánom za účelom realizácie stavby v zmysle Zmluvy o spolupráci zo dňa 11.11.2011. Ak sa podujali na tento právny krok, museli byť informovaní aké právne následky sú s týmto právnym úkonom spojené. Žalobkyni a jej manželovi nič nebránilo zaujímať sa o stav, resp. progres plánovanej stavby a konaní s tým spojených, či už u splnomocnencov alebo na samotnom správnom orgáne - stavebnom úrade. Neobstojí účelová námietka, že sa od roku 2012 zaujímajú len o zdravotný stav manžela, keď práve v tomto roku udelili plnú moc na ich zastupovanie účastníkovi v 1./ a v 2./ rade, pričom si museli byť vedomí najmä z časového hľadiska náročnosti projektu, do ktorého realizácie sa pustili, navyše ak majú obaja vysokoškolské vzdelanie. S povinnou bdelosťou je potom spojená aj možnosť splnomocniteľov včas udelenú plnú moc odvolať a nie ako tomu bolo v danom prípade skoro až rok od právoplatnosti stavebného povolenia. Rozhodnutie o umiestnení stavby bolo vydané dňa 30.04.2012 (právoplatné dňa 29.05.2012) a stavebné povolenie zo dňa 23.07.2012 (právoplatné dňa 01.08.2012). Podľa spisového materiálu bola udelená plná moc zrušená až dňa 17.06.2013.

K námietke prvostupňového súdu, že v mimo odvolacom konaní neboli skúmané dobromyseľne nadobudnuté práva účastníka v 2./ rade a účastníka v 3./ rade žalobkyňa uviedla, že nemohli v žiadnom prípade nadobudnúť v územnom konaní dobromyseľne akékoľvek práva. Poukázala na falšovanie podpisov a na skutočnosť, že ten kto chce nadobudnúť dobromyseľne akékoľvek práva, nemá problém komunikovať s osobou, ktorá ho na nejaké úkony splnomocnila, pretože považuje za čestné a morálne o svojich krokoch splnomocniteľa informovať. K uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že princíp ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere úzko súvisí s princípom právnej istoty. Vo vzťahu k princípu právnej istoty ústavný súd vo svojej judikatúre viackrát zdôraznil, že s jeho uplatňovaním v právnom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem (napr. PL. ÚS 15/98, PL. ÚS 1/04 alebo PL. ÚS 8/04). Jedným z kľúčových právnych prostriedkov, ktoré slúžia na zabezpečenie právnej istoty účastníkov právnych vzťahov je inštitút právoplatnosti rozhodnutí (opatrení) orgánov verejnej moci. Nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutie orgánu verejnej moci „získava vlastnosť, ktorá spočíva v tom, že rozhodnutie (okrem niektorých zákonom ustanovených výnimiek) sa stáva nezmeniteľným a záväzným pre účastníkov, štát, orgány verejnej moci, právnické osoby a pre fyzické osoby“ (MAZÁK, J. a kol.: Základy občianskeho procesného práva. 3. vydanie. Bratislava: IURA EDITION 2007, s. 359). K prípadným zásahom do právoplatných rozhodnutí môže dôjsť len celkom výnimočne a len vtedy, ak existuje dôležitý verejný záujem, ktorý tento zásah aj z hľadiska materiálne poňatej koncepcie právneho štátu legitimizuje. Za takýto dôležitý verejný záujem nesporne treba považovať v prvom rade ochranu ústavnosti, resp. ochranu zákonnosti. Argumentácia žalobkyne verejným záujmom, ktorý podľa jej tvrdenia v danom prípade prevláda nad dobromyseľne nadobudnutými právami je aj v súvislosti s vyššie uvedeným nedôvodná. Územné konanie je návrhové konanie a stavebný úrad spája verejný záujem najmä z hľadiska súladu navrhovanej stavby s cieľmi a zámermi územného plánovania vyjadrenými v územnoplánovacej dokumentácii a v územnoplánovacích podkladoch a taktiež prostredníctvom záväzných stanovísk dotknutých orgánov, ktoré uplatňujú svoje požiadavky podľa osobitných predpisov. Právna úprava, ktorá umožňuje bez časového obmedzenia zasahovať do právoplatných rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ktoré zakladajú, rušia alebo menia práva alebo povinnosti individuálne určeným adresátom (fyzickým osobám alebo právnickým osobám) uplatnením mimoriadnych opravných prostriedkov alebo iných prostriedkov nápravy, je v materiálnom právnom štáte neakceptovateľná, pretože je v rozpore s princípom právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok, ktorý tvorí neodmysliteľnú súčasť princípov právneho štátu zaručených prvou vetou čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (sp. zn. PL. ÚS 21/08).

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci García Ruiz proti Španielsku, rozsudok zo dňa 21.01.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, Ruiz Torija proti Španielsku, rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, Van de Hurk proti Holandsku, rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa

23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Súd je povinný dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé, na podporu čoho uvedie dostatočné argumenty.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné, z akých dôvodov dospel krajský súd k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby a k potrebe jej zamietnutia. Skutočnosť, že krajský súd nerozhodol o podanej žalobe v súlade s predstavami žalobkyne, nemožno považovať za porušenie práva na súdnu ochranu.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobkyne a účastníka v 3./ rade neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V správnom súdnictve v konaní o žalobách rozhoduje súd o náhrade trov konania predovšetkým podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Ide o osobitné ustanovenie, ktoré upravuje iba právo na náhradu trov konania úspešného žalobcu a v odseku 1 v podstate vylučuje primerané použitie § 142 O.s.p., hoci úspech v konaní sa u žalobcu posudzuje rovnako ako pri použití § 142 O.s.p..

Z uvedeného je zrejmé, že podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov náhradu trov konania možno priznať len úspešnému žalobcovi. Žalobkyňa však v odvolacom konaní úspešná nebola, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému a ďalším účastníkom konania v 1./, 2./ a 3./ rade nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, lebo im zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.